

Згряя

Львівська спека плавить асфальт. Їм — майже вісімнадцять, і в кожного є що приховувати.

П'ятеро хлопців щодня кидають виклик міським висоткам і самим собі. Паркур — це стиль життя, челендж — постійно робити неможливе. Адже, коли ти трейсер, меж не існує: є лише перешкоди.

Загадкова незнайомка Таша — новий друг чи ще одне випробування? Чи зможуть вони протистояти небезпеці й подолати власні страхи? Без команди їм буде важко, але разом вони завжди сильніші, разом вони — «Згряя».

АНАСТАСІЯ
НІКУЛІНА

СТРАХ

ВІД АВТОРКИ БЕСТСЕЛЕРА
«СІЛЬ ДЛЯ МОРЯ, АБО БІЛИЙ КИТ»

Анастасія Нікуліна

СТРАМ

Роман-виклик

Харків

2018

Видавництво «Віват»
2021

ISBN 978-966-982-465-3 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка» заснована 2013 року

Передмова *Макса Кідрука*

Дизайнер обкладинки
Віталій Котенджу

Електронна версія створена за виданням:

Нікуліна А.

Зграя : роман-виклик / Анастасія Нікуліна ; передм. М. Кідрука. — Х. : Віват, 2018. — 320 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-942-742-7

Львівська спека плавить асфальт. Їм — майже вісімнадцять, і в кожного є що приховувати.

П'ятеро хлопців щодня кидають виклик міським висоткам і самим собі. Паркур — це стиль життя, челендж — постійно робити неможливе. Адже, коли ти трейсер, меж не існує: є лише перешкоди.

Загадкова незнайомка Таша — новий друг чи ще одне випробування? Чи зможуть вони протистояти небезпеці й подолати власні страхи? Без команди їм буде важко, але разом вони завжди сильніші, разом вони — «Зграя».

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

ISBN 978-617-690-681-0 (серія)

ISBN 978-966-942-742-7

© Нікуліна А., текст, 2018

© Кідрук М. І., передмова, 2018

© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2018

*Усі технічні елементи паркуру виконуються лише професіоналами.
Повторювати трюки без необхідної фізичної підготовки може бути
небезпечно для вашого життя.*

Секрет успішного тексту? Пиши про те, що добре знаєш

«Зграя» — жива та динамічна книга про шістьох підлітків, яких об'єднала пристрасть до паркуру. Що особливо мене потішило — буквально з першої сторінки — це акуратна, ненав'язлива точність в описах усього, що стосується мистецтва подолання перешкод. Трюки, локації, сленг, і — найважливіше — психологія трейсерів прописані настільки смачно та соковито, що не раз лише впродовж першого розділу я переривався, щоби на кільканадцять хвилин залипнути у видовищні ролики про паркур на *YouTube*. Тож не скажу, що надто здивувався, коли дізнався з післямови, що авторка, Анастасія Нікуліна, сама колись була трейсеркою, а її спогади та досвід лягли в основу роману. Я б радше здивувався, якби було навпаки. Бо це непросто — майже неможливо — аж так глибоко занурити читача у до цього невідому (принаймні так було для мене із паркуром) реальність, не відчувши її найперше на власній шкурі.

Подолавши третину роману, я раптом пригадав книгу «Око тигра» південноафриканського письменника Вілбура Сміта, яку батько подарував мені на чотирнадцятиріччя. Ані сюжетно, ані стилістично «Око тигра» нічим не нагадує «Зграю», зате враження, що справили на мене ці книги, є дуже подібними. У чотирнадцять я захоплювався пригодницькими, надміру ідеалізованими, і тому дещо шаблонними книгами неоромантиків — Фенімора Купера, Вальтера Скотта, Едгара По та Майна Ріда. Не найгірше читиво, певна річ, однак мені вистачило не більш як півсотні сторінок «Ока тигра», аби усвідомити, що доти я просто не уявляв, що таке насправді захопливий роман. І попри те, що оцінювати книгу для підлітків, вийшовши із підліткового віку, може, й не зовсім доречно, припускаю, що «Зграя» стане для її читачів тим, чим «Око тигра» Сміта стало для мене двадцять років тому. Я багато б віддав, аби почути враження про «Зграю» від підлітка, який раніше брав до рук тільки твори шкільної програми.

Ну і насамкінець. «Зграя» — роман про підлітків, але не лише для підлітків. Описані авторкою трейсери — Таша, Дейв, Люк, Нік, Пух і Чіт — напрочуд реальні. Їхні дії — вмотивовані, мова — не рафінована, а проблеми — аж ніяк не надумані. І ці проблеми здебільшого стосуються дорослих. Старший брат, що потрапив до в'язниці; одержима безпекою і тому нестерпна мати; батько, який після розлучення взагалі не відстрелює, що коїться в житті його сина. Підлітковий — геть не означає, що зрілому читачу братися за «Зграю» не варто. Якраз навпаки. Анастасія Нікуліна написала чудову книжку про зворушливо важливе — дружбу та повагу, віру у власні сили та вміння вчасно підставити плече, не очікуючи нічого натомість, — про всі ті нібито прості істини, засвоєння чи ігнорування яких у юності визначає наперед наше життя.

Рекомендую. Крута історія.

Макс Кідрук

Білявий хлопець років вісімнадцяти зупинився на краю червоного турніка-рукохода. Подумки оцінив висоту: до землі було трохи більше двох метрів. Ready! Обрав зручне положення. Steady! Зігнув коліна й розчинився в просторі, звідки враз зникли всі звуки. Go! ¹ Він із силою відштовхнувся від залізяки, перекрутився в повітрі та приземлився на рівні ноги. Лише тоді звуки повернулися.

Турнік ображено скреготів. За десять метрів від нього на баскетбольному майданчику лунав чіткий стукіт м'яча об асфальт та чулися удари об дерев'яний щиток. На бігових доріжках навколо футбольного поля малята гасали одне за одним, допоки їхні мами обмінювалися новинами. Чисте блакитне небо розслабляло, доки спека повільно, але впевнено не починала стискати скроні.

Червень. Перший понеділок, коли про пари можна забути до осені. Хоча із заліками було покінчено ще в травні, екзамени вже маячили на горизонті. Він просто хотів провітритися після сидіння вдома, та прогулянка все одно перетворилася на плідне тренування. Так буває: обираєш собі хобі, а воно виявляється станом душі.

Пальці ще трохи тремтіли від перезбудження й адреналіну, який рвався назовні. Yes! ² Він зробив це — перший зтяжний гейнер ³ у дворі! Давид — а для друзів Дейв — згадав, як приземлявся на ніс і коліна в залі, і ще раз задоволено гмикнув. Ідеальний початок літа!

— Красава! — високий русявий хлопець із ледь помітною рижинкою у волоссі показав акробату великий палець.

Це він витягнув друга на вулицю зі словами «харош у хаті гнити!» Одягнутий у сірі камуфляжні штани та вільну чорну футболку, Тарас, більш знаний за прізвиськом Чіт, щодо іспитів не парився. Ще минулого місяця хлопець перейшов від теорії до практики і розгорнув активну діяльність — програмував сайти знайомим через знайомих. Жива реклама працювала краще за будь-яку платну. Чіт іще раз кивнув другові й повернувся до мобільного, гортаючи стрічку інстановин.

Фото сніданку, рука з келихом на фоні басейну, троянди на півкімнати (таких завжди було кілька щодня), сідниці у дзеркалі

спортзалу, спокусливі й не дуже декольте, ноги у туфлях і сумки, розкладки косметики, вид із ілюмінатора літака, губи на півобличчя, макарони ⁴ та шоколад. Селфі з макіяжем. Селфі з йорком. Селфі в примірочній. Селфі-селфі-селфі...

— Скільки можна в телефоні сидіти? Осліпнеш! — весело сказав Давид, провівши рукою по волоссю. Стильний хвостик на потилиці й виголені скроні робили його схожим на юного вікінга. — Хештег *#reallife!* ⁵

— А ще облісієш і станеш імпотентом. Бла-бла-бла... Хештег *#бабуля.* — Тарас вимкнув телефон, закинув його до рюкзака, став на руки та, з легкістю втримуючи рівновагу, підійшов до друга. Зробив переворот вперед і покрутив корпусом, розминаючи спину.

День видався вдалим навіть попри спеку. Хлопці вже встигли відпрацювати улюблені трюки й трохи покрутили акро ⁶ з різної висоти. Спортмайданчик між двома школами — «43» і «91» — був ідеальним місцем для тренувань: ряди гумових покришок, вкопаних у землю, квадратна «яма», турніки і м'яка земля, подекуди вкрита рідкою травою — те, що треба, щоб відточувати техніку без зайвого травматизму.

— Будеш? — Давид витягнув із наплічника мінералку та простягнув її Чіту. Друг похитав головою. Дейв відкрутив кришку та зробив кілька великих ковтків.

— Бляха, тепла! — Блондин закинув пляшку назад до наплічника, витер рота долонею. — Але сушить усе одно, зараза! Давай ще відоснімемо і додому. — Дейв стягнув вологу від поту футболку й поплескав долонею по кубиках пресу.

Подумки хлопець уже нишпорив поличками холодильника. Відучора мали залишитися домашні пельмені, якщо батько зранку все не втоптав. А він міг! Пельмень на виделку, умочити в оцет, полити сметаною, добре притрусити чорним перцем... М-м-м! У відповідь під кубиками озвався шлунок: у ньому щось голосно загарчало. Хлопець іще раз постукав по животу, втихомирюючи зголоднілого звіра, і зізнався:

— Жерти хочу — вмираю!

— Добро! Понеділок удався. Мені теж треба валити: завтра дедлайн по сайту. Чую, нічка буде довгою, — підтримав Тарас і раптом зупинився. — Чекай!

— Чого? — Дейв копирсався в рюкзаку, шукаючи телефон.

— По ходу, у нас глядачі, — гмикнув Чіт. — І ми їх не запрошували.

[1](#) Ready! Steady! Go! (англ.) — На старт! Увага! Руш!

[2](#) Yes (англ.) — так.

[3](#) Gainer (англ.) — сальто, коли крутка стрибка виконується у бік, протилежний поштовху.

[4](#) Macaron (фр.) — тістечко з мигдалевого борошна.

[5](#) Real life (англ.) — реальне життя.

[6](#) Акро — тут (сленг): скорочення сальто, акробатика.

— Ти про що? — блондин підвівся і побачив, що біля паркану за рядами кольорових шин стоїть незнайоме дівчисько і неприховано спостерігає за ними. Хлопець ковзнув поглядом по чорних кедах і джинсах, подумки відзначивши стрункі ноги новоспеченої глядачки. Широка кенгурушка ховала решту фігури, тінь від капюшона не дозволяла розгледіти обличчя. У руці між довгих худеньких пальців виднілася цигарка.

Наталя помітила, що хлопці припинили розмову і відверто витріщаються на неї. Вона теж устигла роздивитися акробатів. Такі круті! Особливо цей, із голим торсом. А що витворяють?! Шалено хотілося політати так само легко — відштовхнутися від землі та крутнути сальто. Нереально. А якщо?.. Ну давай, ближче підходь. Це твій шанс. Сама ж хотіла! Що їм сказати? Що вони скажуть? Коли ти востаннє з кимось узагалі знайомилася? Плюнь і забий, подруго! Забудь про все та просто будь собою. Увімкни фантазію. Дій залежно від ситуації, а далі — хай там що.

Чіт не витримав першим:

— Чого треба? Показ платний!

— А ти, бачу, часто називаєш свою ціну! — багатозначно усміхнулася дівчина. Вона труснула головою, і капюшон злетів. На подив хлопців, голос у незнайомки виявився приємним, не хрипким, що більше пасував би любителю цигарок. Чіт спохмурнів — глядачка йому відразу не сподобалася:

— Що-о?

Дейв весело гмикнув. Чомусь уявлялися нафарбовані чорним очі, виголені скроні чи пірсинг — таке пасувало би бунтарці. Та ані викличної косметики, ані агресивних проколів — звичайне обличчя. На вигляд років сімнадцять-вісімнадцять — не більше. Тонкі губи, примружені зелені очі. У правому вусі — три гладенькі срібні сережки-кільця. Темна розтріпана коса сягає плечей.

Давид сховав посмішку в кулак. Незнайомка знала, на що тиснути. Тепер Тарік їй цього не попустить. Але він не міг не помітити щире

зацікавлення в очах дівчини і випередив друга:

— Раунд! Може, дівчатам не варто відразу хамити?

— Не маю звички хамити першою. — Незнайомка знизала плечима.
— Це рудий почав, з ним і розбирайся.

— Сама ти руда! — прошипів Чіт. — Дальтонічка!

Дівчина скоса зиркнула на Чіта й уже спокійніше промовила до Дейва:

— Ти ніби нормальний. Ви акробати?

Дейв поклав руку на плече розлюченому другові та спокійно відповів:

— Ні, але близько. Паркур. Чула таке?

— Чула. Це м-м-м...

— Мистецтво долати будь-які перешкоди, — підказав блондин. — Максимально швидко й ефективно.

— Гм. Мені подобається. А як ви називаєтеся? Паркуристи, паркурці, паркурщики?

— Парковщики! Приїхали, блін... — пробурчав Тарас. — Коли вже народ вивчить просте слово? Трей-се-ри. Чула? Може, по буквах продиктувати?

Але дівчина вже на нього не дивилася. Вона зверталася лише до Дейва. З її голосу зникла награна байдужість і зверхність. Тепер він звучав серйозно та трішки схвильовано:

— Ви круті. Я дивилася збоку, і це справді вау! Знаю, може, я не з того почала... — Вона потай повела бровами у бік злого Чіта, і це викликало в Дейва усмішку. — Я б теж так хотіла. Візьмете до себе?

Дівчина вичікувально дивилася на Дейва, який раптом розгубився від такого прямого прохання. Незнайомка, вочевидь, грубіянила більше зі страху, що її пошлють, аніж через власну пиху — стоїть, натягнута, як струна, мало не тремтить. Чого вона боїться? Чи для неї це так важливо? Він сам полюбив паркур практично з першого погляду, то чому б і їй не зацікавитись отак відразу? Не всі такі, як ти. Дейв гмикнув. Цікаво, ця теж перегорить чи навпаки — зможе стати справжньою трейсеркою?

— Хамок не беремо, — категорично відрубав Чіт, зі зловтіхою помітивши, як чорнокоса скептично хмикнула. — Ти ж дівчина. Що ти можеш?

Незнайомка спалахнула.

— Нізачо не повірю, що немає жодної трейсерки!

— Та вони є. Але тобі до них далеко. — Тарас кивнув на цигарку. — Попільничка!

Дівчина насупила брови, витягла запальничку, підпалила цигарку, затягнулася й закашлялася. Знітившись, вона видихнула дим просто в обличчя Чіту.

— Ти що, офігела?! — хлопець скипів та пішов на дівчину з твердим наміром відібрати цигарку.

— Чекай, спокійно, — Давид зупинив друга, який палав праведним гнівом і рвався у бій. Показове хамство дівчини не дратувало, радше смішило. Видно було, що вона звикла до такої поведінки, але за цим проглядалося ще щось. Не проста цікавість, а наче... відчай?

— Давай спочатку. Як тебе звати?

— Ну, припустимо, Таша... — чорнявка зиркнула з-під лоба і не стрималася, щоб не додати гонорове: — І що?

— Таша, — повторив хлопець. — Прикольно. Я — Давид, можна просто Дейв, а це — Тарас, або Чіт. Паркур — далеко не дівчачий спорт. Для чого тобі це?

Дівчина замислилася. Сказати як є? Сміятимуться. Треба щось вигадати. Думай, думай! У голові промайнула стара смішинка. Заодно перевіримо почуття гумору цих трейсерів.

— Кажуть: народжений повзати — не зможе літати. Хочу перевірити себе, чи зможу літати.

Дейв глянув на Чіта. Той роздратовано знизав плечима. Хамовите дівчисько йому аніскілечки не подобалося. Хай собі робить, що хоче!

— Виклик собі — це добре, — Дейв схвально кивнув. — Але чи зможеш ти себе перебороти — от у чому фішка.

— А ти перевір! — у Таші знову увімкнулася захисна реакція, і відразу вимкнулася від Давидової посмішки-всезнайки. Чомусь цей блондин читав її, як розгорнуту книжку. Відразу перехотілося йому грубіянити. Дівчина встигла оцінити класну фігуру та світлі очі хлопця. Симпотний. Аж занадто, хочеш не хочеш — а зауважиш.

— Як скажеш. Готова до змін? — Давид наблизився.

— Е-е-е... — Таша розгубилася. — У якому сенсі?

— Зміна перша — ніякого курива. У принципі, гробити здоров'я — твоє право, але якщо хочеш бути тут — нюхати твій дим я не буду, — серйозно проказав хлопець. Чомусь від його тону дівчині стало соромно за цигарку. Хоча, сказав би це хтось інший — вона б відразу поставила його на місце. Вчити її життю? Самостверджуватися за її рахунок? Ти — слабка дівчинка, а я сильний пацан, тому знай своє місце, роби, як я кажу, і буде тобі щастя? Але в очах Дейва було щось інше. І до цього іншого хотілося дослухатися. Що це з нею?

— Та це ж просто так, — дівчина спробувала усміхнутися, але вийшло якось жалюгідно. Вона подумки чортихнулася і викинула недопалок у смітник. Їй здалося, чи цей сіроокий її зневажає? Яка йому взагалі різниця? Не такої реакції вона очікувала...

— Таке правило — твій перший виклик собі. Або паркур, або цигарки. Обирай. Вважай, що цей момент настав сьогодні. У тебе є ще?

— Ну, є... — Таша поплескала по кишені кенгурушки.

— Давай сюди.

Таша передала почату пачку Дейву, і той демонстративно викинув її у смітник слідом за недопалком під схвальний смішок Тараса. Таша скептично звела брови. Чіту вона не подобалася — це надто добре відчувалося. О'кей, тримаємо тебе в полі зору, рудий Візлі ⁷. Дівчина кинула пекучий погляд на Чіта, але нічого не встигла сказати — її випередив Дейв.

— Ти поки розімнися, а потім дещо спробуємо.

— Добре, — дівчина кивнула, скинула кенгурушку на траву, залишившись у просторій футболці з білим написом «Never give up!» ⁸, і почала крутити шиєю. Згадалося дитинство і тренування зі спортивної гімнастики. Хай там як, а вона не повний лузер, коли йдеться про фізуху. Нудотний сором випарувався. Натомість у животі виникло приємне лоскітливе відчуття. Якщо її не прогнали зараз, то можуть і навчити чогось, і в неї, може, навіть вийде. Дівчина звела очі і впіймала черговий презирливий погляд Чіта. Якщо він буде на неї постійно так витріщатися, можна і манію переслідування дістати. Але це його проблеми. У кожного свої приколи в голові. Таша відвернулася та зігнулася до землі, розтягуючи м'язи на ногах. Подумки тицьнула

під носа веснянкуватому засранцю середнього пальця і широко усміхнулася.

[7](#) Рон Візлі — рудий хлопець, персонаж із «Гаррі Поттера».

[8](#) Never give up! (*англ.*) — Ніколи не здавайся!

— Ну й нафіга нам вона здалася? — прошипів Чіт у вухо Дейву, проігнорувавши дівочі сідниці, обтягнуті блакитною джинсою.

— Та розслабся ти! Ми що, вперше комусь допомагаємо? Просто потусить із нами трохи, а там побачимо. — Дейв обернувся до Таші й раптом усміхнувся. — О, наші йдуть! Привіт, народе! — Блондин махнув трійці хлопців, що рухалася до них з боку футбольного поля.

Попереду йшов високий чорнявий юнак із пірсингом у правій брові. Дев'ятнадцятирічний Лука — Люк — був одягнений у темні шорти й чорну футболку. Він злегка кивав у такт першому треку улюбленого плейлиста — Guns 'n Roses — «Welcome to the Jungle», що лунав із одного навушника у вусі. Другий висів на шиї.

Відразу за Лукою — хлопець у білій футболці з написами і сірих штанах, права штанина зачочена. Микита, або Нік, який називав себе Мажором. Зеленоокий шатен із сережкою в лівому вусі без упину говорив, доїдаючи морозиво:

— Кароч, ми з пацанами на вихідні в Горгани з палатками чухнули. Реально кайф! Правда, завтикали взяти крем від комарів і півночі, як дебіли, ганяли тих упирів. Досі чухаюся!

Біля Ніка — хлопець у вільних джинсах та синій футболці, щокатий Ілля, або Пух. Шістнадцятирічний Пух притискав телефон до вуха плечем і через крок пускав очі під лоба:

— Ма', та здам я те ЗНО. Усе буде нормально. У мене ще цілий рік! Ну ма'...

— У нас же сьогодні вихідний, — з посмішкою зауважив Дейв, коли друзі наблизилися.

— А ми тут випадково проходили! Бачимо — знайомі футболки! — Хлопці підійшли і потиснули руки Чіту та Дейву. Нік зацікавлено кивнув на дівчину, що вже сиділа в поперечному шпагаті, й запитально підняв брови.

— Це Таша, — пояснив Дейв. — Вона сьогодні тренить із нами. В паркурі тільки від сьогодні, тому легше з нею. Ташо, це Люк, Нік і Пух.

— О, круто! — Пух підійшов ближче. Незнайомка була гарненькою, личко й тендітні руки більше пасували би балерині, а не пацанці. — Вперше бачу дівчину-трейсера.

Таша подивилася на хлопця знизу вгору. Малий надто швидко йде на контакт. Рано, хлопче, рано!

— Привіт, пухляш. Ти ще й не таких дівчат побачиш. Якщо схуднеш!
— Вона весело підморгнула Іллі, який отетеріло закліпав. Перше враження щезло й навіть рукою не помахало. Пух відійшов подалі та спостерігав за дівчиною збоку. Чіт фиркнув і відвернувся, усім своїм виглядом демонструючи презирство до Таші. Люк і Нік стримано всміхнулися. Новенька вже почала їм подобатися.

— Ти глянь, як Чіт піниться, — тихо сказав Люк Мажору. — Вона його явно бісить. Цікаво, що в ній такого?

Люк уже тренувався з дівчатами-трейсерами, тому компанія Таші його не здивувала. Тим паче, що дівчина лише початківець. Проте... Фігурка в неї нічогенька, і розтяжка теж. Хлопець звичним жестом торкнувся сережки у брові. Гімнасток у нього ще не було. Правду кажучи, давно нікого не було... Але це легко виправити.

— Ага, — розсміявся Нік. Він теж оцінив новеньку — миленька, але не його ліга (Мажор більше виступав по доглянутих красуньках, ніж по пацанках), і розслабився, вимикаючи режим «мачо».

— А ви ніби нормальні... — Таша трохи схилила голову, розглядаючи новоприбулих. — Не будете на мене кидатися і казати, що дівчатам не місце в паркурі?

— Ми мирні, — усміхнувся Люк. Дошкульність дівчини нагадала йому самого себе.

— Поки не розігралися, — весело підхопив Нік. Клеїтися до Таші він не збирався, але зупинити постійне бажання похизуватися було понад його сили. Хлопець витягнув зі свого наплічника синю *JBL Charge 3* [9](#) і під'єднав до неї телефон. З динаміків зазвучав DJ Snake — «Bird Machine». Мажор покивав головою у такт бітам, перезирнувшись із Дейвом, відштовхнувся від землі ногами і перекрутив заднє сальто. Таша задоволено плеснула в долоні.

— Воу!

— Піжон! — крикнув Люк і засвистів. Нік весело показав йому кулак.

— Позер! Горбатого могила виправить, — сплюнув Чіт. Усередині хлопця повільно росла агресія. Бісило, що всі навколо танцюють перед цією хамкою. — Було б перед ким вимахуватись...

— Так, добре, — Дейв одягнув футболку й кивнув дівчині. — Ташо, готова? Іди сюди, покажу тобі те, без чого не буває жодного трейсера.

— Свій найбільший синець? — Дівчина підвелася з трави і приготувалася до гри. Чомусь усе, що відбувалося, нагадувало саме гру, от тільки вона ще не зрозуміла правил. Та й гравці підібралися цікаві. Білявий лідер-ідеаліст, кактус із замашками гопника, шкет із почуттям власної неповноцінності, красунчик-приколіст та загадковий брюнет, трохи відсторонений від реалу, для рівноваги. Прикольна в них команда. Дивно, що блонді з нею панькається. Але їй це тільки на руку.

— Основа паркуру — навчитися падати. Той, хто вміє падати, зможе навчитися літати.

— Цікава філософія, — протягнула Таша. Вона вже відчувала біль від удару об землю. А тут їй точно ніхто перину не підстелить.

— Ти краще вимкни свою іронію та включи мозок. Почнімо з азів. Спершу рол.

— Звучить як суші, — усміхнулася дівчина й мимохіть ковтнула слину. Вона відучора нічого не їла. Кляті нерви! Через хвилювання нутроці скручувало тугим вузлом і не вдавалося проковтнути ані шматочка. Зараз шлунок нагадав їй про це голодним бурчанням. Нічого, вона вибереться з того болота. Вибереться й ніколи не повернеться!

— Смішно, — Дейв схвально кивнув. — «Загорецька» [10](#) по тобі плаче. Дивись, як це робиться. Присідаєш, голову підгинаєш під себе й перекочуєшся вперед через праве плече.

Дівчина кивнула і кілька разів слухняно повторила перекид, показаний Давидом.

— Добре. А тепер я покажу тобі ваулти [11](#) та дропи [12](#). — Давид усміхнувся й повів Ташу до кольорових коліс.

[9](#) Портативна акустична колонка.

[10](#) «Загорецька Людмила Степанівна» — одна з двох команд-переможниць третього Чемпіонату України з гумору «Ліга сміху».

[11](#) Vault (*англ.*) — стрибок через перешкоду.

[12](#) Drop (*англ.*) — стрибок із висоти, з подальшим акуратним приземленням на ноги.

Спробувавши повторити трюки, які показав Дейв, разів зі сто, Таша почувалася геть розбитою та із заздрістю відзначала, як легко їй невимушено рухаються інші, й навіть вайлуватий Пух, чи як його там? Трейсери перетворювалися на невагомні пружини, з легкістю долаючи перешкоди. Дуже хотілося начхати на все, піднятися й піти, чи впасти, розкинувши руки й ноги, і щоб ніхто не чіпав, або ж з розбігу шубовснути в холодне озеро. Таша відчувала, як одяг прилипає до шкіри — вона ще ніколи так не пітніла. Тішило тільки одне — завчасно обстрижені майже під корінь нігті. Легко було уявити, як уже рідна їй нарощена салонна краса загинається в протилежний бік чи видирається з м'ясом, зачепившись об залізяку. Дівчина вже перестала струшувати травинки й вибирати порошинки з коси, марно: після кожного нового ролу у волоссі з'являлася нова порція цього добра. Але легкість, із якою хлопці виконували всі ці викрутаси, зачаровувала, змушувала зі шкіри пнутися, щоб трюк вдався. А ще — насмішкуватий погляд Тараса, кожен рух якого ніби говорив: тобі тут не місце, визнай це врешті-решт і забирайся. Програвати Таша ой як не любила, тим паче — таким самозакоханим егоїстам. Дівчина потерла плече та знову пішла на розгін.

Чіт провів Ташу похмурим поглядом і сплюнув на землю. Гукнув блондина:

— Дейве, чуєш? Дай бинт!

— Лови! — хлопець кинув рюкзак другу.

Чіт хутко дістав потрібну річ і підкотив штанину. Він уже картав себе за те, що свідомо виробляв казна-що перед цією дівкою. Наче йому на зло після останнього стрибка в коліні щось неприємно хруснуло. Відразу згадалося торішнє дощове літо, коли після нового трюку нога поїхала по мокрій землі, і відчайдушний стрибун розтягнув передню хрестоподібну зв'язку [13](#). Тоді хлопець мусив відмовитися від тренувань майже на два місяці. І що тепер — знову травмуватися? І через кого?

Дейв опустився поруч і штовхнув задумливого друга в плече, киваючи на захекану Ташу:

— Бачиш? Вона не безнадійна.

Дівчина саме спромоглася зробити майже пристойний дроп.

— Просто скажи, що ти на неї запав, — фиркнув Чіт, фіксуючи бинт металевими заціпками.

— Замовкни! — добродушно мовив Дейв. Проте в душі хлопець був згоден із другом. Заінтригувала, так. А далі час покаже.

— О'кей, вона цікава. І я бачу в ній потенціал.

— Ага, ага, — криво усміхнувся Чіт. — Знаємо ми таких... З потенціалом... — Хлопець затнувся.

— І що в цьому поганого? — до обговорення долучився Нік. — Прикольна мала. Колючка, прямо як наш Чіт, але ми знаємо, як із цим боротися.

— Ага, Чіт, рілі [14](#), чого ти бісишся? — Ніка підтримав Люк. — Ви що — знайомі?

— Уперше бачу!

— Тоді заспокойся і будь нормальним. Збоку це тупо — щойно познайомилися, і вже звинувачуєш її в усіх смертних гріхах, — Дейв усміхнувся.

— Ну не всім же бути такими добрими, як ти. Треба тримати рівновагу, бро [15](#). — Чіт підвівся, присів кілька разів, розминаючи коліно, і попрямував до крайнього колеса.

Дейв схвально кивнув, смикнув себе за хвостик і підійшов до Таші.

— Можеш поки перепочити. Непогано виходить.

— Думаєш?

— Знаю. Сідай! — Блондин опустився на теплу резину. — Як враження?

— Чесно? Незвично, брудно, але класно! — Таша весело усміхнулася. Невпевненість у собі зникла вже з третім повтором ролу. Важко переживати, що про тебе подумують, коли зосереджена на траєкторії руху й відчуваєш тверду землю кожною клітиною свого тіла. — Ви давно тренуєтеся?

— З п'ятнадцяти — уже три роки. Люк — трохи довше, але він був одинаком. З нами лише другий рік.

— О, то ми однолітки. Цікаво... А як ваша команда називається?

— «Троя».

— Ого, фанати Гомера? — Таша гмикнула. «Троя», значить. Ну-ну. На Єлену вона явно не тягне, хіба на крейзі Кассандру.

— Ага, Сімпсона! Доу [16](#)! — хлопець усміхнувся кутиком губ. — Ти де вчишся, до речі?

— На міжнарі... Закінчую перший курс.

— Оу, круто!

— Ну... Може, для мажорів і круто. А я так — скромна бюджетниця, — дещо різкувато додала дівчина і відразу перемкнула увагу на хлопця. — А ти?

Дейв стиха гмикнув, помітивши нервозність дівчини. Цікаво, що її так чіпляє?

— Я на юрфаці у Франка, Нік теж там, тільки на географічному. Чіт на інформаційній безпеці в Політесі. Теж перший курс закінчують. Люк у меді, він іде вже на третій. Пух перейшов до одинадцятого класу, мітить в економісти.

— Ясно, — Таша кивнула. Різношерста компанія підбралася. Цікаво, що їх тримає разом? Тільки спільні тренування чи щось більше? — Слухай... А розкажи мені ще про паркур. Чому не акробатика? Там теж круті сальто. У чому фішка?

— Гм... — Дейв висмикнув травинку й почав її жувати. — Бачиш, усі, тобто просто люди, звикли жити в горизонтальному світі, а він насправді вертикальний. Гімнасти тренуються в залі, а такі, як ми, трейсери, — це вертикальні пішоходи.

— Воу, воу, чекай! — Таша виставила перед собою руки. — Ти мене зовсім заплутав.

— Хах, добре. — У сірих очах Дейва стрибали смішинки. — Спробую простіше. Дивись, ми ходимо вузькими вуличками між будинків, витрачаємо купу часу, щоб дістатися з точки А в точку Б. Хоча можемо робити це набагато швидше, якщо перестанемо бачити межі. От будівля перед тобою — це межа. Паркан, гаражі, стіна, кіоск, магазин, гірка — усе, що трапляється на твоєму шляху, — межа, яку здебільшого обходить звичайна людина. Для трейсера це перешкода. А

кожну перешкоду можна подолати. Тому й вертикальні пішоходи, бо ходять не по землі — звичній горизонталі.

— Зрозуміло, — глибокодумно мовила Таша. — Ні, ні фіга не зрозуміло! А як же сальто? Я думала — це так, повимахуватися... Чи просто для кайфу від ризику і власної крутості?

— Ну-у... Не всі тренять акро. Взагалі основна фішка паркуру — якраз не вимахуватися. Це вже показуха. Просто рухаєшся, як зручно саме тобі. Будь-яку перешкоду можна подолати різними способами. От візьмемо цей паркан. Трейсер у голові може прорахувати, як максимально швидко й ефективно пройти його. Стрибок без рук, з руками, сальто — будь-що. Ти не можеш просто вивчити чужі рухи й бездумно їх повторювати. Мусиш вмикати голову і йти так, як хочеться тобі.

— Прикольно! Мені подобається!

Ташу переповнювали враження. Дейв із розумінням усміхався, спостерігаючи за вигуками дівчини. Сам був такий. От тільки азарт — штука підступна. Зараз може на адреналіні дертися на неприступні дахи, а післязавтра — згасне. Тут лише час покаже.

Хлопець ще трохи поганяв Ташу по простих трюках, а потім повів учитися долати паркани по пояс. Подумки схвально відзначав, як після кожної невдачі Таша встає та знову повертається на позицію. Уперта й терпляча — це плюс. Енергії багато — теж добре. Якщо знати, що з нею робити.

Спеку помалу змінювала спокійна прохолода. Навіть з'явився свіжий вітерець. Дихати відразу стало легше. Хлопці почали розходитися по домівках. Стомлена та брудна з ніг до голови Таша сиділа на гумовому колесі й пила Дейвову мінералку. Хлопець якимось дивом угадував кожен її крок, і цим змушував ще пильніше придивлятися до нього. Тепла вода наразі видавалася найсмачнішою у світі.

На стадіон на вечірню прогулянку помалу сходилися собачники. Двійко хаскі жартівливо кусалися, між ними гасав невтомний джек-рассел, дзвінко гавкав молодий рудий спаніель, намагаючись роздратувати незворушного добермана, а той навіть морди не повернув на веселого гавкуна. Господарі скупчилися у власний гурт. Одна жіночка бідкалася, що її Джус майже щотижня приносить кліща з

прогулянки, а чоловік в окулярах завзято розповідав, як добре покакав його Артур тверденьким. І це після двотижневого проносу!

Таша похитала головою. Собачники завжди були ніби з іншої планети. Хоча так, певно, з усіма. Кожна група живе в окремому світі. Вона тепер от — із трейсерами. Чи надовго? Дівчина почувалася страшенно змученою. Більше, ніж після кільканадцяти підходів зі штангою в залі. Хоча... в залі акцент частіше ставився на теревенях із дівчатами і позирках у дзеркало, ніж на власних м'язах. Тільки не додумайся свій комбінезон на бретельках на таку трешу одягти. Хлопці, ясна річ оцінять, але й запитань побільшає. А запитання їй точно не потрібні. Принаймні зараз. Дівчина заздрісно дивилася на веселих трейсерів, які жартували між собою. Вони що, зовсім не втомилися? Таша відклала пляшку й вирішила зробити ще кілька дропів. На диво, страху перед землею поменшало. Наступний страх — перед небом.

— Ну що, завтра о другій під банком? — Дейв закинув наплічник за спину.

— Ага! — хлопці кивнули та обмінялися рукостисканнями.

— Ташо, ти будеш? Ми зустрічаємося біля банку за «Макдональдсом» на кільці, — Дейв повернувся до дівчини, яка сперлася руками в коліна й відсапувалася. Коли Таша підняла голову, хлопець прочитав у її очах запал. То він у ній не помилився?

— Буду, — Таша кивнула. Від вправ вона спітніла, і голова страшенно свербіла, але почухатися перед трейсерами чомусь було соромно.

— Красава! — Мажор простягнув Таші кулак і дівчина торкнулася його своїм.

Люк уміхнувся. То вона прийде ще! От і чудово. Літо починалося обнадійливо.

— Побачимося, дівчинко-трейсер, — він ледь утримався, щоб картинно не поцілувати їй руку. Чомусь до голови лізли лише дурощі з жіночих романчиків. Але це було б уже занадто. Тому просто дав Таші «п'ять».

Чіт тільки відмахнувся, як від набридливого комара. Хочуть із нею панькатися — їхні проблеми.

Пух твердо потис Таші руку. Хай приходить. Він іще придумає, як дотепно відповісти їй на жарт наступного разу.

— А ви всі з одного району? — запитала Таша Дейва.

— Та де! — Блондин хитнув головою. — Ми з Чітом із Сімсотки. Люк — сихівський. Пух біля Високого Замку живе. Нік із Леванди. А ти?

— Я в центрі живу.

— Центрова, значить... У телеграмі сидиш?

— Ага.

— Тоді давай номер.

Дівчина продиктувала цифри. Він попросив її номер! Отже, є шанс, що напише. Чи ні? Свого не дав, а спитати самій гордість не дозволяла. Телефон наче прочитав її думки й завібрував. Дейв усміхнувся, вбиваючи в айфон нове ім'я:

— Лови мій маяк. Тебе провести?

— Ні, сама дійду, — Таша заперечливо похитала головою так, що коса вдарила її по обличчю.

— Ну тоді давай! — Дейв усміхнувся і махнув на прощання рукою.

— До завтра!

Дивлячись услід хлопцям, які повільно віддалялися, дівчина нарешті смачно виматюкалася. Боліло все. На долонях почали виступати мозолі, які жодний крем для рук швидко не загоїть, на багатостраждальному плечі точно буде синець, і, здається, вона потягнула шию. Хоча й здавалося, що на ноги понавіщували гир, на душі в Таші чомусь було легко та спокійно.

Вертикальний світ і вертикальні пішоходи. Дівчина пирхнула. Фантазії їм точно не бракувало. Шизонуті на всю голову, хоч і веселі. Зате їм було пофіг, хто вона та звідки. Майже всім. Рудий точно був би не проти, якби вони більше не побачилися. А цей Дейв... Так невчасно заліз у голову. Цікаво, що він про неї думає? І взагалі, нащо їй здався той паркур? Таша стиснула зуби та згадала відчуття польоту. Собі вона точно не брехатиме. Їй сподобалася, шалено сподобалася ця так звана вертикаль, а з нею й нове відчуття перемоги над собою. Як же круто переживати ці емоції з іншими — з тими, хто теж уміє літати. То нащо, кажеш? Та це ж єдиний вихід!

[13](#) Передня хрестоподібна зв'язка є зв'язкою колінного суглоба та утримує гомілку від зсуву вперед і всередину.

[14](#) Really (англ.) — справді.

[15](#) Bro (англ., сленг) — скорочення від brother — брат.

[16](#) «Д'ох!» (англ. D'oh!) (вимовляється «Доу!») — комічний вигук Гомера Сімпсона з анімаційного серіалу «Сімпсони». Гомер зазвичай каже так, коли він незадоволений собою, або робить щось дурне, чи коли з ним самим стається щось недобре.

Сонце повільно виходило із зеніту, залишаючи по собі тягучу паркість. Небо огорнув напівпрозорий серпанок, схожий на туман, і тому воно вже здавалося не звично блакитним, а розмитим — сірувато-жовтим, наче акварель, ненароком залита водою. Так звані «марсіанські» мотиви і стрижі, куди ж без них? Серпокрилі птахи розтинали простір різким писком — постійною нотою в симфонії літніх міст. Повітрям ширився запах розпеченого асфальту. Надвечір, мабуть, прийде гроза.

Маленький сходовий майданчик розділяв навпіл довгі сірі сходинки, що спускалися метрів на десять донизу, аж до широкого поля з дерев'яною церквою, пам'ятником у центрі й невеличкою сосною алейкою. Праворуч нагорі височіли три квадратні клумби, оточені широкими кам'яними бордюрами, одна нижча за іншу — немов довгі східці. А за ними, через дорогу від спорткомплексу, стояв готель із жіночим іменем — там завше селили спортсменів, котрі приїжджали на змагання. Клумби просили квітів, але на них росла лише витоптана трава, бур'яни, колючки й лопухи.

На бордюрі верхнього квітника сидів Люк у чорних джинсах і сірому спортивному бомбері із закасаними рукавами. Вчора він добряче погиркався з батьком через нічне сидіння за компом. І яке йому діло? Знову намагається вчити його життю. Ідіот! Той, хто сам анічогісінько в цьому житті не шарить. І хоча бажання забити на все й залишитися вдома було надто спокусливим, хлопець усе одно прийшов на тренування. На свіжому повітрі злість минала швидше, особливо коли знаєш, що не сам. Ну і ще — Таша. Щось новеньке за кілька тижнів стається у його звичному світі. Останніми днями хлопець дедалі частіше думав про неї. І зовсім не як про члена команди...

Брюнет зайшов у діскорд ¹⁷. Із невеликого списку друзів терміново поговорити рвався MagS — тридцятирічний Макс із Вишгорода, який скидався на чотирнадцятирічного і голос мав відповідний — дитячий.

«Чувак, ти вже PUBG ¹⁸ тестив?»

«Ні. Варто?» — Люк усміхнувся.

Макс відслідковував топові ігрові новинки і першим підсаджував на них його. Хоча в одному вони розходилися. Макс грав у «Фіфу»¹⁹ і навіть мав двісті тисяч фоловерів на своєму ютуб-каналі, проте ніяк не міг затягнути Люка на віртуальний футбол, як не старався.

«Схоже на «Контру»²⁰. Зайди до GGstorm. Він її вже кілька разів стрімив²¹».

«О'кей, гляну».

Брюнет одягнув навушники та зайшов у стрім. На екрані смартфона виникло зображення чоловіка в джинсах і футболці з рюкзаком за плечима. Герой під керівництвом гравця бігав степом, збирав лут²² і стріляв у інших гравців. Люк практично випав із реальності. Проте очі час від часу прочісували периметр, спостерігаючи за діями решти трейсерів.

Ліворуч від клумб, там, де закінчувався бордюр, можна було зістрибнути з двометрової висоти на землю, порослу ріденькою травою. Внизу, під самим бордюром, валялося кілька недопалків і порожня пивна бляшанка. На краю бордюру обличчям до квітинка стояв Дейв. Хлопець стрибнув, переходячи в ефектний бланш²³. Приземлився за півкроку від пляшки та скривився.

— От же ж бидло! — хлопець вилаявся, підняв тару й відніс її до смітника. Його з дитинства вибішували люди-свині, які примудрялися перетворювати простір довкола на смітник. У глибині душі шалено хотілося спіймати когось на гарячому і добряче ткнути мордякою в його роботу.

Нік провів друга скептичним поглядом і знову втупився в екран телефона. Хлопець був у джинсових шортах та чорно-білій картатій сорочці поверх білої майки. Він стояв, спираючись ліктями на бордюр середньої клумби. Вчора Нік узяв номерок у дуже симпатичної брюнетки й від самого ранку вони постійно обмінювалися багатозначними смайликами. О, вона прислала фотку грудей. Ваще агонь! Нічого собі швидко! Хлопець настрочив довге повідомлення про можливе побачення, коли телефон знову пікнув новим повідомленням. Брюнетка скинула ту саму фотку, тільки не обрізану. Там було видно,

що то зовсім не груди дівчини, а коліна, на які вона натягнула широку майку.

— Що за розводняк? — психонув Нік і вимкнув телефон, наштовхнувшись на роздратований погляд Дейва. — Задовбали!

— І не кажи, — кивнув Дейв.

— Так і живемо, — гмикнув Чіт, одягнутий в свої улюблені камуфляжні штани й широку футболку. Хлопець розігнався й одним зтяжним стрибком подолав першу половину сходинок до майданчика.

— Пляшки — то фігня, їх бомжі збирають, — сказав Пух, скинув сандалі й перевзувся у кросівки. Він прийшов останнім: щойно вирвався від репетиторки після двох годин математики, навіть не пообідавши. І тому був дуже втомлений і голодний. Типовому гуманітарію ніяк не заходили цифри, але мама сказала: економічний — значить економічний. Шлунок хлопця вже перетравлював XXL-хотдог із заправки й картоплю фрі. Пух сховав сандалі в рюкзак і витягнув звідти круасан із шоколадом.

— Коли малий був, ми з родакми в центрі жили. Перший поверх. Щодня на підвіконні то сигаретні пачки, то пусті пляшки. Вікна били, двері під'їзду виламували. А коли якісь свята чи концерти — весь під'їзд обісцяний і в блювоті!

— Фу-у... — протягнула Таша.

Дівчина саме розминалася. Ноги — на ширині плечей, і вже звичні кругові оберти. Спочатку головою: до хрускоту в шийних хребцях і дещо приємного запаморочення, а потім — усією нижньою частиною тіла, так, ніби на талії висів обруч. У широких сірих штанах, кросівках і звичайній чорній футболці дівчина чудово вписувалася в компанію трейсерів. Вона тренувалася вже третій тиждень, і їй самій це надзвичайно подобалося.

— Можна ж було двері якісь броньовані поставити, кодовий замок там... Консьєржку посадити... — запропонувала дівчина.

— Хах! Та в нас нізащо такого б не зробили! — Пух розвів руками й запхав до рота круасан. Здавалося, йому ніщо не могло перебити апетит. — Ти знаєш, скільки на це бабла треба?

— Ну скільки? — Таша знизала плечима. У голові вже склалася чітка схема. Вона б точно такого не терпіла. Хіба це важко — піти й заплатити? Найняти прибиральницю... Дівчина перевела погляд на

Пуха, потім на Дейва, який теж скептично хитав головою, і поквапилася змінити тему:

— Слухайте, а чим це пахне? Якоюсь травою, не можу розібрати...

— Не чую, — відповів Пух, ковтаючи прожований шматок.

— Травку почула? — реготнув Чіт.

— Ти що, балуєшся? Косячок проб'єш? — Нік скинув сорочку й потягнувся.

Усередині Таші все похололо. Та що він собі дозволяє?

— Ти дебіл? — різко кинула дівчина й відійшла від Ніка.

— Чого стартуєш? — хлопець здивовано підняв брови. — Це ж просто прикол...

— Забий, — Чіт кивнув Мажору. — Жіноча логіка!

— Так, я замахалася стояти, піду манкі потреню, — дівчина проігнорувала спантеличеного Ніка й обернулася до Дейва.

— Гаразд, — Дейв кивнув, презирнувшись із Ніком. Останній здивовано стєнує плечима — хто тих дівчат розбере? Дейв провів поглядом Ташу. Цікаво, чого це її так зачепило? Думки хлопця перебив Пух.

— Дейве, потренуй зі мною волспін²⁴! У мене щось ні фіга не виходить...

— Давай, показуй, — усміхнувся блондин й підійшов до Пуха. — Що там у тебе не виходить?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ